

het Dijlepaard

20 Fr

de groot-leuvense stadskrant *osno*
april 1979 jaargang 2, nr 5 maandelijks

REDAKTIEADRES / BLIJDE INKONSTSTRAAT, 115, LEUVEN

te koop: een groot begijnhof

Wie op een toevallige mooie lentedag bezoek krijgt van niet-Leuvenaars en voorstelt om eens een wandelingetje door de stad te maken, zal waarschijnlijk vroeg of laat terechtkomen in de straatjes en graspleintjes van ons groot-begijnhof.

Het is er kraaknet en slijk, het is er goed om wonen en heerlijk rustig, zo vaak bij het gekabbel van de Dijle. En dat midden in de stad.

Nauwelijks vijftien jaar terug zag het er allemaal anders uit: een hoop verkrotte huizen, waar grote en behoeftige gezinnen hun toevlucht zochten onder de vleugels van de openbare onderstrand. Van die vroegere bewoners is er nu geen spoor meer te bekennen. Her groot-begijnhof werd verkocht aan hen die in Leuven méér opbrengen: de Katholieke Universiteit. Lees een relaas van dit gebeuren in de historische rubriek.
bladzijde 10 en 11

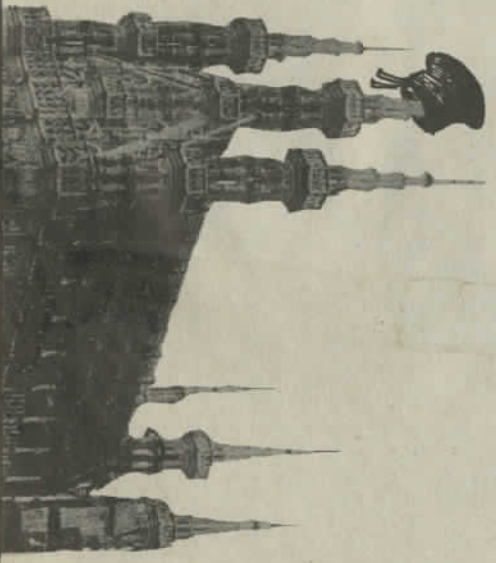

JURIDISCH ADVIES IN HET OCMW, OF DE ADVOKATUUR OP ZOEK NAAR EEN NIEUWE AFZETMARKT

Problemen met uw huisbaas? Een wasmachine gekocht waaraan regelmatig iets mankeert? Wilt U uit de echt scheiden of betaalt uw man onregelmatig of helemaal geen onderhoudsgeld? Problemen met uw pensioen, wezen-geld of werkloosheidsuitkeringen? Wordt U onteigend?... Allemaal vragen waarbij een advocaat U (misschien) kan helpen.

"Eén advocaat? Maar meneer, dat is toch niks voor mij. Dat kost toch veel te veel geld. En naar wie zou ik moeten gaan, ik ken er geen een. En zitten die ook 's avonds want overdag moet ik werken? En moet ik dan ook naar het gerecht? En hoelang gaat dat allemaal niet duren?..." Heel wat mensen staan inderdaad nogal weigerachtig tegenover advocaten, het gerecht en het recht in het algemeen. En waarschijnlijk niet helemaal te onrecht. Een advocaat kost inderdaad vaak veel geld, en het gerecht durft nogal eens trag te werken. En toch kan het soms belangrijk zijn, te weten welke rechten (en plichten) men heeft, of men een verhoging van de huurprijs of

een bepaalde faktuur moet betalen of niet. Temeer wanneer uw tegenpartij Amelinkx, Concordia of RVA heet, die wel over advokaten en specialisten beschikken.
lees' bladzijde 4 en 5

HET DIJLEPAARD PESENTEERT:

Een keer in de zes jaar krijgen we de gezichten en de namen van de Leuvense gemeenteraadsleden te zien, omringd met allerlei slogans en beloften. Na de verkiezingen verzinken de meeste vertegenwoordigers in het niets. Enkel de gezichten van de burgemeester en schepenen vrolijkten regelmatig de plaatselijke pers op: vraag het aan de burgemeester, schepen Thirion presenteert, schepen Sprockeels opant een handelszaak,.... Aandacht genoeg dus voor de tenoren van de Leuvense politiek. Het Dijlepaard ging eens op bezoek bij 2 gemeenteraadsleden, die deel uitmaken van het decor van de gemeenteraad. Het Dijlepaard sprak met Bart Massart (GVP) en Guido Depaepe (VU) over de ambities en ervaringen van deze jonge gemeenteraadsleden.
bladzijde 3 en 5

VOETPADENAKTIE

fotoreportage op bladzijde 7

KRINGLOOPPAPIER

U zult misschien denken dat uw Dijlepaard van kleur verschooten is door het zonlicht, maar we hebben nog bijna geen spriet zon gezien, zodus...
Nee, beste lezer, dit is kringlooppapier gemaakt uit de beste afval van heel België. Want ook wij willen een bijdrage leveren om zuinig te zijn met onze grondstoffen en vooral met onze groene longen, "de bommen".
We hopen dat de keuze van dit papier de leesbaarheid van ons blad niet zal schaden. Onze mening staat er niet meer zwart op wit in, maar toch duidelijk genoeg, hopen we.
Veel leesgenot!

DEN GEMEENTEPERDAAT

De gemeenteraad is een open vergadering. Elke burger kan er naar toe gaan om te horen hoe zijn belangen verdedigd worden. De toegankelijkheid voor de burger is echter sterk beperkt. Ten eerste moet de aanwezige burger zwijgen, hij mag niet tussenkomen om zijn probleem te verduidelijken. Dat mag echter wel ten huize van de politiekeer tijdens diens sociaal dienstbetoon. Elk gemeenschappelijk probleem wordt herleid tot het probleem van een enkeling. Een tweede grote beperking is de overliden agenda. Dez keer waren er niet minder dan 60 punten af te haspelen. Daarna volgt dan nog het vragenuurkje. Dit betekent dat de open zitting duurt tot in de kleine uren. Wie 'sanderendaags moet gaan werken, mag een kruis maken over zijn aanwezigheid. Het open karakter krijgt nog een derde beknutting. Elke aanwezige krijgt weliswaar enkele gestencilde blaadjes in handen met de te behandelen punten. Deze agenda is echter zo beknopt dat wie niet het bleid van zijn stad regelmatig volgt, niet weet waarover de heren vertegenwoordigers het hebben. Op dit punt voelt uw Dijlepaard zich ook gediskrimineerd tegenover de verslaggevers van de gevestigde kranten. Het Dijlepaard krijgt niet de dossiers in handen, die wel gegeven worden aan de andere journalisten. Het Dijlepaard staat dus op hetzelfde niveau als de gewone burger. Dat is ook zijn kracht, omdat hij dan het politieke circus volgt zoals iedereen. Deze leidende omdat de vertoning op 26/3 aan de matte kant was, op enkele uitschieters na.

Verkeersperikelen in de Mechelse straat

De kraan op Graenendonck voor de werken aan het conservatorium veroorzaakte een eerste hevige discussie tussen Tobback (BSP), Burgemeester van Sina (CVP) en schepen Sprockeels (PVV). De 10 aanwezige winkeliers van de Mechelse straat volgden dit debat vol belangstelling. Tobback wil namelijk weten waar de verkeersregeling uitgedokterd werd en hoelang de kraan, die gans Graenendonck afsluit, daar nog zal staan. Van Sina moet zich bewust geweest zijn van enkele fouten in de regeling, want hij verwijst naar de commissie van verkeer, die opnieuw zal bijeenkomen op donderdag 29 maart 1979. Sprockeels beweert dat de kraan (een stuk van 20 ton) slechts zes weken ter plaatse zal zijn. Op de vraag hoe de markt geregeld is, verwijst hij naar zijn contact met het marktcomité. Burgemeester van Sina deed hierbij deze merkwaardige uitspraak: "de marktkramers moeten uit ervaring aanvoelen dat de markt moet verplaatst worden." De oplossing voor dit verkeersprobleem, waardoor de winkeliers van de Mechelse straat zich benadeeld voelen, zal uiteindelijk gezocht worden in de commissie verkeer. In deze commissie heeft de oppositie geen stemrecht. Tobback merkt hier terecht op dat ook de raadsleden hun zeg moeten hebben over deze zaak. Daarmee sluit dit debat. Of de winkeliers nu weten waar ze aan toe zijn, blijft een vraag.

Stadseigendommen

Het sportcomplex te Kessel-Lo krijgt 2 nieuwe tennisvelden bij. Mevrouw Lambrechts (VU) maakte even een rekensommetje en vroeg zich af van wie nu eigenlijk de tennisvelden zijn: van de stad of van de clubs? Tobback deed er nog een schepje bij door te vragen naar het ver-

band tussen een N.V. (naamloze vennootschap) en de staseigendom. Een tennisclub met een engelse naam is namelijk een N.V. met zetel te Brussel.

Een N.V. is een handelsvenootschap. Als een leuvense tennisclub een NV is dan betekent dit inderdaad dat de stad de gelden van de gemeenschap besteedt om privé-belangen te dienen. Mijnheer van Sina merkte laconiek op: "tennisvelden worden nu eenmaal in clubverband gebruikt."

Van meer gewicht echter dan de tennisvelden is de zin van de aankoop van het huis Elksstraat 18, waar schepen Cnops (CVP) voor verantwoordelijk is. Buiten het aspect van de zorg voor ruimtelijke ordening waarop Van Iterbeek (VU) zinspeelt, vraagt Tobback naar de ware bedoelingen van de aankoop. Terloopen weze gezegd dat anderhalf jaar geleden dezelfde heer Cnops het huis Nr. 14 gekocht heeft voor 2.100.000 fr. Nu wordt 18 gekocht en zal nr. 14 terug publiek verkocht worden, maar eigenlijk zou nr. 16 beter zijn. Van beleid gesproken. Cnops wil met deze aankoop een voetgangersdoorgang verzelflijken omdat hij denkt dat "het goed is voor de mensen een verbinding te maken tussen het Hogeschoolplein en de Tlense straat". De oppositie vindt dit zinloos aangezien er geen nieuwe handelsimpuls gegeven wordt aan de Muntstraat. Ze verwijzen daarbij naar de aankoop van de Kredietbank om de kantoren voor de stadsdiensten in onder te brengen.

Schepen Cnops hult zich zoals altijd in vroom stilzwijgen. Onder zijn bevoegdheid valt ook de stadsplanning, onder meer het bijzonder plan van aanleg van Erasmushof en Redingenhof. Vermeldenswaardige uitspraken van leuvense politici over de boom die moet blijven staan in het Erasmushof. Cnops: "Ik vind dat de boom in het bos moet staan, maar hij zal hier blijven staan." Tobback: "Ik ben blij met de Heverleese reflexen van de schepen." Van Sina: "De boom mag zijn eigen aard niet verloochenen."

Openbare wegen

Hoe men de bekrachtiging van politici meet, kan je uit dit gesprekje afleiden. Het gaat over de aanleg van een zijstraatje van de Groenvelddstraat. Van den Eynde (VU): "Ik woon er". Cnops (CVP): "Ik ook". Van den Eynde: "Ik woon dichterbij". Van Sina: "Maar schepen Cnops kent het beter."

Voor openbare werken noteren we de goedkeuring van verbeteringswerken aan de Mindersbroedersstraat, een deel van de O.L. Vrouwstraat, de aanleg van een fietspad op de Rerum Novarumlaan en de Leopold III-laan in Kessel-Lo. Van Iterbeek (VU) vindt de wijze waarop dit fietspad aangelegd wordt tegen het gezond verstand. De fietsers worden tweemaal blootgesteld aan gevaar. Ze moeten enerzijds de drukke Rerum Novarumlaan oversteken en bovendien zal het verkeer door de verbredingswerken aan de Leopold III-laan sneller worden. Hij gaat zelfs zover er mee te dreigen een aktiecomité op te richten.

Verder verbeteringswerken aan de Trolieberg, de Mechelse Vest, Koetsweg, Platte-lostraat met aanleg van voetpaden. De invalsweg vanuit Mechelen blijft op het programma staan. Mevrouw Lambrechts (VU) stelt hier voor, aan de hand van een plan dat ze ten aan-schouwe van iedereen in de hand houdt, een

Redaktioneel

Me schrokken geen klein beetje toen we langs de radio vernamen dat de belastingsontdaking eenvoudiger verduubeld werd. Het kon maar eventjes omliep tot 200.000.000 BF (=200 miljard...voor wie niet gewoon is met zo'n bedragen om te spreken).

Dergelijke toestanden blijven hier toch maar mogelijk !! De belangrijkste schuldigen hebben trouwens macht en relaties genoeg om te zorgen dat aan dit paradigma niet te veel getornd wordt. En wanneer dan toch eens een schandaaltje aan het licht dreigt te komen, dan is omkoperij voor deze kapitaalkrachtigen maar een klein kunstje.

Over belastingontdaking wordt ook maar nauwelijks gpraat. Werklozen daarentegen worden voortdurend met de vinger gewezen omdat zij mandelijks op een stuk gemeenschapsgeld recht hebben.

Aan deze situatie zou men echter wel dringend iets veranderen. En men vond o.a. het 'Bijzonder Tijdelijk Kader' uit het Plan Spitaels. Hierdoor konden vakeringgerechtigde werklozen voor 1 jaar tewerkgesteld worden bij VZW's en Openbare Bestu- ren. Het loon werd betaald door de Staat.

In Leuven werden er al ongeveer 270 mensen tewerkgesteld in het Bijzonder Tijdelijk Kader. Het Stadsbestuur nam zelf een 80-tal van deze mensen in dienst.

Op die manier kon men een aantal vernaanloosde taken (beplantingen, onderhoud van de stad...) laten uitvoeren en beginnen met wat minder-prestigieuze projecten waar men anders toch nooit eigen geld voor zou voorzien (een klusjes- en schoonmaakdienst, uitbreiding van de infowinkel...)

Daarvaast was het voor heel wat VZW's een kans voor het nemen van een aantal boeiende initiatieven zoals Kristisopvang, betere bijscholing in kinderdagverblijven, vereenvoudigen van rechtsformulieren...

Intussen nadert echter voor heel wat mensen het einde van hun éénjarige tewerkstelling en begint weer de onzekerheid van 'wat nu?' Er is nog wel de mogelijkheid tot verlenging maar dan moet de werkgever tussenkomen voor 20 % van de loonkost. Dit is voor de meeste VZW's een onbegonnen zaak.

Wij hebben ons nooit de illusie gemaakt dat deze maatregel de werkloosheid zou oplossen. Het raakt immers op geen enkele manier aan de oorzaken van de werkloosheid zelf. Zolang men niet aan de macht durft tomen van hen die onze economie hier bepalen, heeft men geen verbetering te verwachten.

volkstraadpleging te houden over de aanleg van fietspaden. Zij verwijst naar onze noorderburen waar zulks wel gebeurt.

Huurder verhuurt aan eigenaar

Tot slot, het is nu bijna 12 uur, krijgen de rechtskundigen nog een kluitje. De stad zal in Heiberg een lokaal huren ten behoeve van de bejaarden. Noteren wij dat de stad eigenaar is van Heiberg en dit gebouw voor 1 fri; verhuurt aan het jeugdhuys. Per week zal de stad nu een lokaal huren voor 100 fr. voor een halve dag. Van Iterbeek vindt dit juridische nonsens. Er gebeuren inderdaad rare dingen in Leuven.

BART MASSART: „WERKEN BINNEN DE CVP LIJKT EEN BEETJE OP KOORDDANSEN...”

D.P. : Beginnen we bij het begin: "hoe ben je eigenlijk in de gemeentepolitiek terecht gekomen?"

B.M. : Ik ben een aantal jaren actief geweest in Teledienst Heverlee. Door die werking zijn we tot het inzicht gekomen dat de problemen waar we mee te maken kregen, veel te maken hadden met het gebrek aan functieneren van het beleid: we zijn gaan plakken en schilderen bij bejaarden, maar eigenlijk moeten die mensen terecht kunnen bij de gemeente. We zijn ons dan ook gaan bezig houden met het beleid, toen (1975) de heverlese gemeentepolitiek. We hebben toen gekozen voor de CVP.

D.P. : Waarom de CVP?

B.M. : In de basisideeën van de CVP, zoals het centraal stellen van de mens als mens, en het opkomen voor kansarme groepen, kon ik mij goed herkennen. De CVP heeft een goed programma, dat betekent niet dat de partij er steeds naar handelt. Ik haal regelmatig het programma boven op een vergadering, want heel wat leden schijnen het niet goed te kennen. Ik vind dat je de mensen moet aanpakken op basis van hun eigen principes.

Er hebben natuurlijk ook tactische redenen meegespeeld. De CVP is de grootste partij in het leeuwse en heeft dus een stevige inbreng in het beleid. Voorstellen van de minderheid worden a priori verworpen. In de oppositie gaan is dus weinig effectief, zoals het politieke spel nu gespeeld wordt. Als lid van de meerderheid kan je je mening naar voor brengen op het ogenblik dat het voorstel in de fractie besproken wordt. Ook al wordt het anders beslist, dan heb je nog het voordeel van beter op de hoogte te zijn.

D.P. : Hoe kan je een voorstander zijn van een open en democratisch beleid en tegelijkertijd lid zijn van een meerderheid die geen rekening houdt met de oppositie, de adviesorganen, drukkingsgroepen?

B.M. : Je moet eerst het vertrouwen van de meerderheid genieten om hen meer bewust te maken dat kritische vragen en voorstellen niet bedoeld zijn om de meerderheid in diskrediet te brengen. Vanuit de oppositie zal er moeilijk iets veranderen vanwege het wantrouwen en electorale berekeningen aan beide zijden. Je moet vanbinnen het inzicht bijbrengen dat men zijn eigen overtuiging niet verloochent als men met een socialist of een communist gaat praten. Het kan best zijn dat je samen kan werken.

Totnu toe sta ik zowat alleen in mijn partij en zelfs in de gemeenteraad. Je kan alleen maar hopen dat genoeg mensen je gaan steunen opdat men ook in de CVP wat meer democratisch zou gaan denken en handelen.

D.P. : Hoe kan je zonder de steun van een groep zoals het ACV, de boerenbond of de middenstand invloed hebben op het beleid van de CVP?

B.M. : De verzuijing weegt zeer zwaar op de CVP maar ik denk tot dat het minder sterk doorweegt op plaatselijk vlak. Voor zover ik het onmiddellijk zie, is geen enkel CVP-raadslid een specifieke vertegenwoordiger van een bepaalde belangengroep. Alleen bij het samenstellen van de lijsten komen die invloeden sterk naar boven.

Door de schaalvergroting met de fusie is het natuurlijk heel wat moeilijker geworden. Een individu heeft bijna geen invloed meer en de persoonlijke creativiteit van een gemeenteraadslid speelt weinig door.

Ik heb een tekst van 30 bladzijden gemaakt over de begroting. Verloren moeite, want die tekst is nauwelijks aan bod gekomen in de fractie. De resultaten zijn minimaal en dikwijls twijfel ik ook of ik mijn tijd niet beter aan mijn gezin zou besteden. Mijn vrouw draait alleen op voor die taak want ik ben bijna iedere avond weg.

Min of meer positieve punten: het dienstencentrum, het aannemen van een sociaal pedagogisch voor de infowinkel van het straatuurplan, alhoewel de fractie vroeger niet zag voor wat dat nodig was.

De eenheid binnen de partij vraagt natuurlijk dat men zich neerlegt bij de beslissing van de meerderheid van de fractie. Toch heb ik meerdere keren een afwijkende principiële stelling ingenomen, bijvoorbeeld bij de stemming van het project van Buelens in Ter Eist heb ik mij onthouden. (n.v.d.r. hoogbouw in de wijk Ter Eist).

Werken binnen de CVP lijkt een beetje op koorddansens: als je een stap teverzet lig je er.

Eigenlijk kan je pas invloed hebben als men in de CVP voelt dat meer dan twee mensen en een paardekop je steunen. Zolang er maar 5 of 6 mensen de gemeenteraad volgen, zullen weinig CVP-mandatarissen overtuigd worden dat inspraak nodig is.

D.P. : Denken de CVP-jongeren niet in dezelfde richting?

B.M. : Daar zit hetzelfde probleem. Een minderheid ziet het op dezelfde manier als ik. Tekend is bijvoorbeeld dat er nooit CVP-jongeren op de banken van de gemeenteraad te vinden zijn. Voor de meesten is het een eerste stap op het pad van hun carrière. Ik heb ook ambities maar die gaan niet ten koste van mijn principiële overtuiging. Maar dit is niet alleen een probleem bij CVP-jongeren; ook de BSP zit ermee. Steeds meer jongeren laten zich overonderen door een gevoel van machteloosheid.

Neem bijvoorbeeld de discussie doe aan de gang is over de bestemming van het jeugdhuis Heiberg. Ik sta zeer positief tegenover de formule van vorming en onthaal van jeugdgroepen zoals het nu gebeurt. De meeste tegenkanting tegen de opzetting van een dynamisch jeugdbeleid vind je bij de jeugddienst en het jeugdparlement. De meeste scouts enzomeer houden zich enkel bezig met hun enge kringetje.

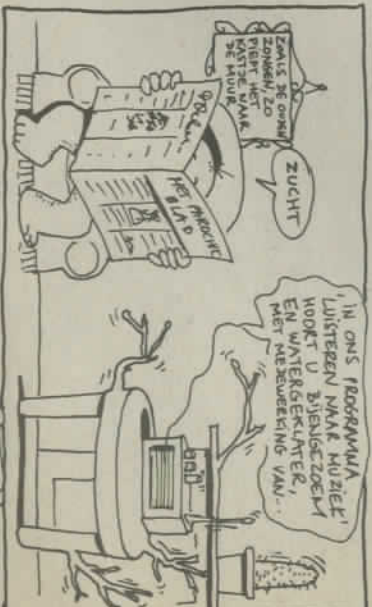
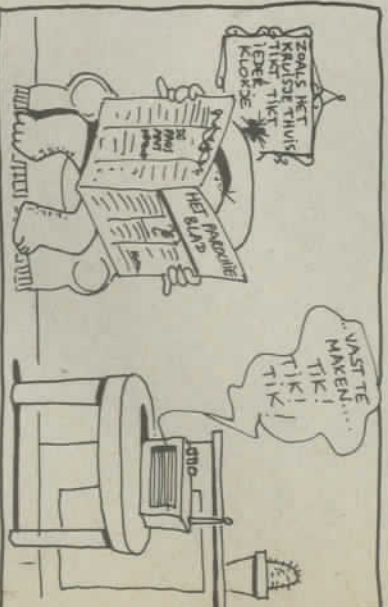
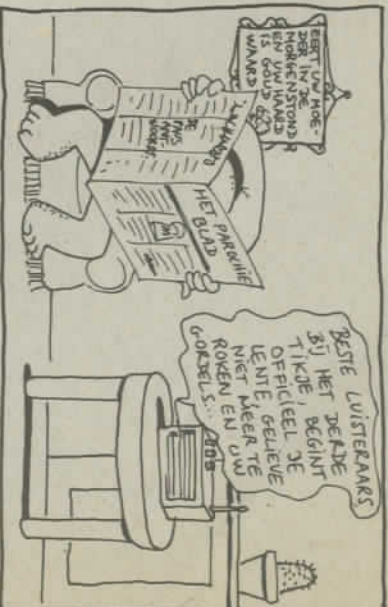
D.P. : Misschien krijg je wat meer ahang door dienstbetoon?

B.M. : Ik ben principieel tegen sinterklanspolitiek. Dit geldt zowel voor het individueel dienstbetoon als voor het uitdelen van gelden aan 101 verenigingen. Mensen die met een bepaald probleem zitten moeten door de bevoegde diensten geholpen worden en ik verwijls ze dus door. Het verenigingsleven zou meer gebaat zijn met een degelijke infrastructuur dan met de paar duizend frank die uitgedeeld worden om electorale redenen.

D.P. : Je vertelde dat je ambities hebt. Zou je daar een en ander willen over othullen?

B.M. : Bij de volgende verkiezingen reken ik op een flink pak voorkeurstemmen, zodat ik aanspraak kan maken op een serieuze plaats in het beleid, mogelijkkerwijze als schepen. Ik denk dat dit een hefboom kan zijn om het beleid van de CVP en de gemeenten te meer democratisch te maken.

de verdornde maar ook niet zo verdornde avonturen van het Doffehaard

JURIDISCH ADVIES IN HET OCMW, OF DE ADVOKATUUR OP ZOEK NAAR EEN NIEUWE AFZETMARKT

Nu bestaat er wel in elke stad waar een balie is (en dat is het geval in Leuven) een Bureau voor Konsultatie en Verdediging (de 'pro deo') waar iedereen (nou ja, iedereen...) om juridische raad kan vragen en eventueel een gratis advocaat (nou ja, advocaat...) kan krijgen. Het zou ons te ver leiden om hier alle gebreken van de pro deo op een rijtje te zetten (misschien in een volgend nummer), laat ons ermee volstaan te zeggen dat het zelfs nog niet de naam van de pleister op het klassieke houten been verdient. Men zou het best meteen naar het rariteitenkabinet van de 19de eeuw verwijzen.

Langzaam dringt het trouwens ook door tot in advokatenmiddens dat er inderdaad heel wat mensen in de 'juridische kou' blijven staan, en dat er toch, op zijn minst, een en ander zou moeten veranderen aan die pro deo. Al was het alleen maar om de toemende kritiek op de advokatuur de mond te snoeren en het geschonden blazoen wat op te poetsen. Maar ja, een advocaat moet natuurlijk ook eten en belastingen betalen (en nog veel meer), en het is toch normaal dat hij niet voor niks werkt. De overheid zou financieel moeten bijspringen en zoals in onze buurlanden de pro deo betalen... Dat zou trouwens aardig van pas komen gezien de grote toevloed van stagiairs die allemaal staan te springen voor een plaatsje onder de zon. Twee vliegen in één klap dus. De overheid doet echter alsof haar neus bloedt - het is economische crisis, nietwaar - en vertikt het om ook maar één enkele frank uit te geven aan zo'n futititeiten als "Iedereen is gelijk voor de wet". Ze wordt er trouwens ook niet toe gedwongen. Tevergeefs zal men bijvoorbeeld in de verkiezingsprogramma's van 17 december of bij de bespreking in het parlement van de begroting van justitie naar het woord 'rechtshulp' zoeken.

Maar niet gehoopt! Heeft elk Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) niet de taak als info- en ombudsdienst te fungeren? Zegt de wet (van 8 juli 1976 waarbij de COO werd vervangen door het OCMW) niet dat het OCMW alle nuttige inlichtingen en raadgevingen moet geven en alle nodige stappen moet doen om haar 'klanten' alle rechten en voordelen te verlenen waarop zij krachtens de Belgische en buitenlandse wetten aanspraak kunnen maken? Men kan natuurlijk betwifelen of het OCMW daartoe de meest aangewezen inrichting is, maar het is toch altijd beter dan niks. Het is echter duidelijk dat een dergelijke opdracht voor de meeste OCMW's een gevoelige personeelsuitbreiding (of -reorganisatie) zou meebrengen. De 15 maatschappelijk werkers verbonden aan het Leuvens OCMW bijvoorbeeld hebben waarschijnlijk zo al hun handen vol genoeg. Een aantal Belgische OCMW's hebben dan ook dankbaar gebruik gemaakt van het plan Spitaels om zo'n info-dienst op te zetten. Even zag het er naar uit dat hetzelfde ook in Leuven zou gebeuren.

Het stadsbestuur had immers een aanvraag in die zin ingediend bij de RVA en er zouden o.m. twee juristen worden aangeworven. Weliswaar bij een ombudsdienst van de stad, maar toch in overleg met het OCMW.

Toen het plan Spitaels moest starten liet de stad echter om ons onbekende redenen verstrekt gaan. Hadden de heren schepenen schrik dat de ombudsdienst zou konkurteren met hun eigen dienstbetoen? Of waren ze bang dat een aantal advokaten hierdoor wel wat minder inkomsten zouden ontvangen? Of stelden zij (bij gebrek aan kennis van de noden) vragen bij het nut van een dergelijke dienst? Of vroeg dit een te duidelijke politieke keuze? Wij kunnen alleen maar vragen stellen en vermoedens hebben...

Ondertussen was de Leuvense advokatuur echter ook niet bij de pakken blijven zitten. In navolging van collega's in andere steden van het land (o.m. Antwerpen, Mechelen, Turnhout...) boden zij het OCMW - tegen betaling uiteraard - hun diensten aan. *Tussen het OCMW en de Leuvense Orde van Advokaten werd eind vorig jaar inderdaad een kontrakt afgesloten dat erin voorziet dat 2 advokaten (1 oudere advocaat en 1 stagiar) gedurende 2 uren per maand zitting houden in Toren 3 van St. Martensdal.*

Het OCMW betaalt elke advocaat 750fr. per uur. (Een gelijkaardig kontrakt werd afgesloten met de Leuvense notarissen, die het echter gratis zullen doen.) Iedereen kan er in principe terecht voor advies. Het wordt aan de dienstdoende advokaten overgelaten om bepaalde mensen af te wijzen omdat ze bijvoorbeeld te veel verdienen (er zijn geen criteria voorzien in het kontrakt). Indien met een advies alleen niet kan worden volstaan, zal de cliënt worden doorverwezen naar de pro deo of naar een of andere advocaat. Dat is trouwens één van de redenen waarom de infodienst nog altijd niet werkt. Het OCMW (onder druk van haar eigen advocaat die tot nu toe alle zaken van het OCMW behandelt?) staat erop dat de advocaat die het advies geeft niet zelf de cliënt evt. voor de rechtbank zal vertegenwoordigen. M.a.w. zal de in het OCMW dienstdoende advocaat alle zaken waarbij verdere stappen nodig zijn, moeten doorverwijzen naar een andere advocaat. In het huidige kontrakt is een dergelijke maatregel niet voorzien.

De bedoelingen van het OCMW zijn natuurlijk lovenswaardig. Men wil nl. voorkomen dat de advokaten klanten ronselen via het OCMW.

Maar dat gebeurt natuurlijk toch wel. Of men nu doorzendt naar een collega of het zelf doet, maakt weinig verschil uit. Men zal misschien éénmaal per jaar moeten zeltelen en voor de rest is men 'collega'... Maar wat kan men daar nu tegen inhorenngen?

Uiteindelijk is dat toch een goeie zaak: De gewone man krijgt op die manier toch toegang tot deskundig juridisch advies en zo nodig helpt men hem aan een advocaat, evt. zelfs gratis (via Pro Deo)! Hier komt echter de kat op de koord. Om een aantal redenen betwifel ik of het inderdaad wel zo'n goeie zaak is.

1. Het feit dat het om advokaten gaat is geen garantie voor een deskundig juridisch advies. Elk advocaat is noodzakelijk in meer of mindere mate gespecialiseerd. Hij houdt zich vooral bezig met familierecht, fallissementen, auto-ongevallen, of strafrecht. Maar hoeveel advokaten kennen bijvoorbeeld de hele werkloosheidsreglementering, de huurwetgeving, het konsumentrecht of het arbeidsrecht? Ik zal de laatste zijn om hen dat kwalijk te nemen, maar sta me dan wel toe te betwifelen aan hun deskundigheid terzake. En nochtans mag men verwachten dat heel wat mensen precies met dat soort vragen naar het OCMW zullen komen. Eerder dan met een moeilijk fiscaal of commercieelrechtelijk probleem.

Die deskundigheid zal een advocaat zeker niet verwerven in een OCMW waar hij misschien slechts één keer per jaar van dienst is. Met een eenzijdig gespecialiseerde advokaatuur had men inderdaad er beter aan gedaan een autonome juridische dienst uit te bouwen naar het voorbeeld van de vakbonden en de sociale raadslieden in Nederland. Voor bepaalde zaken of wanneer de rechtbank erbij te pas moest komen kan dan nog altijd doorverwezen worden naar de balie.

2. Een dergelijke 'eigen' dienst verdient nog om een andere reden de voorkeur. De dienstverlening van het OCMW omvat per definitie meerdere facetten van het maatschappelijk leven. Men wil aan de meest diverse probleemsituaties het hoofd bieden. Vaak zal men daarbij ook op juridische problemen stuiten, maar nagenoeg altijd in samenhang met of ten gevolge van andere problemen. Een interdisciplinaire aanpak lijkt hier wel aangewezen, of reminstee een zo groot mogelijk contact tussen de verschillende diensten, en de personen in die diensten. Hoe dat te realiseren valt met een door altijd wisselende advokaten bemande juridische dienst, is mij een raadsel.

Een 'eigen' juridische dienst binnen het OCMW betekent natuurlijk nu ook weer niet het einde van alle moeilijkheden. Misschien vormt dat wel een aanzet voor een gemakkelijker bereikbaar eerste advies, alhoewel

een sterk gedecentraliseerd bij de buurt betrokken net van centra waarschijnlijk meer is aangewezen dan één centrale vestiging.

Rechtshulp is echter veel meer dan dat, en zal vaak ook veel verder moeten gaan. Wanneer verschillende mensen met eenzelfde probleem geconfronteerd worden, zal men in plaats van een advies misschien moeten proberen de oorzaken ervan aan te pakken.

Maar men had toch wel van het OCMW mogen verwachten dat zij de uitbouw van een ge-

makkelijk toegankelijke juridische dienst ernstiger hadden genomen. Een slechtere keuze dan de uitbesteding ervan aan de advocatuur, kon echter moeilijk gemaakt worden. Dat de advocatuur haar eigen belangen verdedigt en van de hen geboden gelegenheden gebruik maakt, kan alleen verwondering wekken bij wie nog gelooft dat de advocatuur een 'roeping' is en geen 'beroep'. Maar het OCMW kon toch beter weten?

GUIDO DE PAEPE :

„Ik kijk 'n beetje de kat uit de boom”

D.P. : Een klassieke eerste vraag : hoe zit gij ertoe gekomen om aan politiek te gaan doen in de VU ?

Guido De Paepe : Oorspronkelijk zijn mijn ouders afkomstig uit oost vlaanderen maar na de tweede wereldoorlog zijn wij in de walen gaan wonen in Marensart, bij Waterloo. De expansiemogelijkheden voor de landbouw-bedrijven waren zo klein geworden dat heel wat boeren uitweken naar Wallonië, Frankrijk en Canada. In 63 zijn mijn ouders in Halle gaan wonen. Ik kende dus de taal-problemen van dichtbij.

Als student in Leuven (1963) heb ik mij bij de VU aangesloten omwille van haar federalistisch programma dat mij progressief overkwam.

In 1969 ben ik dan getrouwd en in Heverlee blijven wonen. Door diverse redenen stelden verschillende heverleese gemeenteraadsliden zich niet meer kandidaat in 1976, zodat ik op de lijst kwam. Door het ontslag van Maurits Van Haegdoren ben ik dan onlangs als eerste opvolger in de gemeenteraad gekomen. Oorspronkelijk had ik geen ambities om gemeenteraadslid te worden. Ik wou enkel als kaderlid in de VU werken.

D.P. : Hoe ziet ge uw taak als gemeenteraadslid ?

G.D. : Ik kijk op dit ogenblik een beetje de kat uit de boom. Het is allemaal nieuw voor mij. Vroeger was ik vooral bezig met de grote politiek : taalproblemen, federalisme, De gemeentepolitiek kwam slechts op de tweede plaats. Ik moet het vak nog leren en ik zou eerst willen zien of het mij ligt. Als dat niet het geval is, dan kan ik er natuurlijk beter mee stoppen en de plaats ruimen voor iemand anders. Voor veel mensen is het misschien een promotie om gemeenteraadslid te worden, maar die eer zegt mij niet zoveel. Ik wil mij eerst wat inwerken, dossiers inkijken, luisteren..

D.P. : Aan welke punten zoudt gij het meest te aandacht willen geven ?

G.D. : De landbouw ligt mij zeer nauw aan het hart. Ik denk dat het een zeer belangrijke functie heeft voor het behoud van een leefbare omgeving. Indien men er bijvoorbeeld werk zou van maken om rond Groot-Leuven een stevige ring te leggen van economisch leefbare bedrijven en deze in handen te geven van geschoolde jonge landbouwers, dan zou dit de beste garantie zijn om de uitbreiding van de stad tegen te gaan. Grondspekulanten en bouwpromotoren zouden het dan niet zo gemakkelijk meer hebben om deze gronden te bemachtigen. Op die manier zou men verplicht zijn om het wonen in de stad terug aantrekkelijk te maken. Dit zou ook de kalme en de rust in de buitenwijken ten goede komen.

Milieuproblemen en het terug op gang brengen van het wijkleven interesseren me ook erg.

Ik zit nu in de commissies van Sprockeels : openbare werken, middenstand en ik ben plaatsvervanger in de commissie ruimtelijke ordening.

D.P. : U bent ook lid van het aktiekomitee Ter Bank - Ter Elst. Hoe ziet u de taak van een gemeenteraadslid hierin ?

G.D. : Ik ken de mensen van het aktiekomitee. Reeds voor ik gemeenteraadslid was. Ik denk dat men moet vermijden dat aktiekomitees een politieke kleur krijgen en de politieke moeten zeker niet het hoogste woord voeren.

Hetzelfde geldt ook voor Heso (Samenlevings-opbouw Heverlee) waar ik ook lid van de Raad van Beheer ben. Het is beter dat een dergelijke organisatie niet gekompromitteerd wordt door politieke. Zij moeten deelnemen als waarnemers. Het is de taak van een gemeenteraadslid om de problemen op tafel te brengen van de wijken die zij het best kennen.

D.P. : Pluralistische samenwerking ?

G.D. : Het pluralisme in het vlaams nationaalisme is niet van recente datum. Gelovigen en vrijzinnigen hebben altijd in dat vlaams nationaalisme samengewerkt. Andere partijen hebben nu ook het pluralisme in hun programma staan en dit vooral dankzij de studenterevolte van de jaren 60. De VU en uiteraard ook wij doen niet aan politiek in functie van één of andere zuil. Daarom kunnen wij de problemen op een zuivere, ongebonden manier bepalen. Een partij als de volksunie kan alleen bestaan dankzij haar kader en haar leden. Eénieder in de partij kan komen en gaan zoals het hem belieft. Wij hebben gelukkig geen boerenbonden, geen sindikaten, geen banken, geen ministeries voor het leven....

D.P. : Hebben jullie als VU iets te zeggen in de gemeenteraad ?

G.D. : Zeggen doen we natuurlijk veel, maar of er rekening mee gehouden wordt is een andere zaak. Wij doen regelmatig voorstellen, bijvoorbeeld in verband met de organisatie van de inspraak in het structuurplan. We wijzen bestendig op

fouten van het gemeentebestuur : de gemeente

verknooit haar geld aan oude kloosters en houdt aan de andere kant uitverkoop van de grondregie.

Dit is natuurlijk geen beleid, maar omdat de grondregie een initiatief van de BSP was, werd dit van tafel geveegd. De meerderheid neemt nooit een voorstel van de oppositie ernstig. Hoe kunnen wij iets veranderen ?

D.P. : Samenwerking met de socialisten in de oppositie ?

G.D. : Over het algemeen gaat het vrij goed. We hebben met de socialisten en anderen een persconferentie gegeven naar aanleiding van de Europese verkiezingen, we hebben samen de agendapunten voor de extra gemeenteraad vastgelegd. Daarnaast hebben we toch onze eigen aandachtspunten waar we regelmatig vragen over stellen of voorstellen doen. Wij interesseren ons meer voor het structuurplan, behoud van monumenten en cultuur. De socialisten hechten meer belang aan grondregie, woningbouw, ... We steunen meestal wel elkaars moties.

D.P. : Een laatste stou vraagje. Wat denkt u van het dienstbetoon van politieke ?

G.D. : Het is natuurlijk een vorm van kiezers winnen. Ik denk dat het politiek niet haalbaar is om het af te schaffen. Ik ben er tegen als het gaat om plaatskes te geven of bijvoorbeeld voor een bouwvergunning, maar als het om sociale en menselijke problemen gaat.... Je kan er heel wat uit leren. Het heeft natuurlijk voor- en nadelen.

laattijdig dienstertje hield zich op in de stadsdrukkerij

De stadsdrukkerij maalt langzaam - in elk geval wat het drukken van het Leuvens Jeugddienstertje bertreft. Toeval ? of niet? Hierdoor kon een groot deel van de aktiviteitenskalender niet meer worden opgenomen in het februari-nummer. Jammer! En dit vinden we niet alleen

de jeugdgroepen vervelend maar niet allen de jeugddienstertje ook de redaktie van het jeugddienstertje en de jeugddienst. Ze schrijven dat ze " in de toekomst niet meer verantwoordelijk kunnen zijn voor het verder tijdig verschijnen van het jeugdig maandblad" vermits " op 23 januari de teksten in de stadsdrukkerij werden afgegeven en pas op 15 februari dit zijn precies 15 werkdagen- het gedrukte nummer afgeleverd werd op de jeugddienst".

Zou de schepenen van o.a. Jeugd, Mr. Sprockeels, die zo hoog oploopt met zijn jeugddienstertje, hier geen mouw aan kunnen passen ?

HET HOEFT NIET ALTIJD OUDE ROMMEL TE ZIJN

Een museum is gewoonlijk een muf gedoe, waar oude professoren naar oude stenen zitten te kijken. Rommel van vroeger, die misschien wel kunstwerken zijn, maar die zeker niet te maken met wat mij en u dagelijks bezighoudt. Van buiten uit geeft het leuvens stedelijk museum ook wel die indruk. Nochtans loopt hier deze maand een merkwaardige tentoonstelling: De fotomontages van John Heartfield. Een aanleiding om deze tempel eens voorzichtiger te betreden.

een 'politiek' kunstenaar

Heartfield leefde van 1891 tot 1968. Als Duitsers werd hij gekonfronteerd met de gruwelen van de eerste wereldoorlog en het opkomend nazisme. Als kunstenaar heeft hij zich, met zijn middelen, hierheen voortdurend verzet.

In die periode reageerden vele kunstenaars in Berlijn en Parijs tegen de strakheid en schijnheiligheid van de bourgeoisie-taliteit. Een bourgeoisie die met haar systeem niet alleen de eerste wereldoorlog had uitgelokt, maar ook crisis, werkloosheid en armoede. Deze kunstenaars, die ook op het vlak van de kunstvormen, revolutie wilden voeren door alle traditionele regels en academische waarheden overboord te gooien, vormden samen de dadaïsten. Heartfield was echter een der eersten die zijn kunst als duidelijk politiek wapen ging gebruiken. Hiervoor ontwierp hij een nieuwe techniek : de fotomontage.

In 1918 wordt hij lid van de Duitse kommunistische partij en tot 1933 bestaat het grootste deel van zijn werk uit affiches en illustraties voor de publicatie van zijn partij. In 1933 echter en vlucht zijn huis door de nazis bezet en vlucht hij naar Praag. Bij de Duitse invasie in Tsjecho-Slowakije wijkt hij uit naar Londen. In 1950 vestigt hij zich in de Duitse democratische republiek waar hij in 1968 overlijdt.

Deze tentoonstelling die van 7 april tot 1 mei loopt in het stedelijk museum geeft een duidelijk beeld van deze 'andere' kunst. De fotomontages hebben niet enkel een historische of artistieke waarde, maar behalve nog even akutt zijn als dertig of veertig jaar geleden. De fotomontage kende na Heartfield een grote navolging. Zo waren er vorige maand de politieke affiches van Klaus Staack te bekijken in het kafee van Flicker-ik.

De tentoonstelling van Heartfield kadert in een reeks over de Duitse democratische republiek. 'De bedoeling is' vertelt conservator Jan Crab, 'de evolutie te volgen in een "demokratisch" land. Zo zijn er ook nog twee andere tentoonstellingen over de hedendaagse kunst in de DDR in voorbereiding.'

Het is echter moeilijk samen werken met de DDR. Er is een enorme controle. Ik hoorde van een kunstenaar ginder, die voor een staalfabriek werkt, dat hij alle dagen machines moet schilderen.'

beleid ?

nooit van gehoord !

Buiten deze tentoonstellingen over de DDR is het niet duidelijk welke richting het stedelijk museum wil inslaan.

De conservator snuffelt hier en daar wat rond, loopt enkele tentoonstellingen af en verzamelt zo materiaal voor zijn museum. Het museum bezit een grote kollektie middeleeuwse beeldhouwwerken en brandglas.

'De belangrijkste van België' fluistert Crab fier. De brandglazen zijn voornamelijk afkomstig van het St. Pietersgasthuis en van het Groot Begijnhof. De meeste tijdelijke tentoonstellingen liggen dan ook in het verlengde hiervan. 'De moeilijkheid hierbij is wel' zegt Crab 'dat die dingen niet meer mogen verplaatst worden. Ze gaan ons nog verplichten naar de kerk te gaan, om kunstwerken te bekijken !'

Op de vraag of er aandacht is voor nieuwe experimenten in de kunst, zegt Crab : 'Ja, ik volg dat wel met interesse hoor, maar kom daar eens mee op het schepenkollège.' Er is blijkaar weinig sprake van een autonoom beleid. Alle voorstellen van het museum moeten door de beugel van het Scheepcollege geraken. We kunnen ons moeilijk voorstellen dat het College het best geplaatst is om te beslissen over wat hier mag en niet mag. De meest voor de hand liggende argumenten om iets te weigeren zijn geld en bloot. De conservator doet dan meestal aan zelfensuur en bewandelt enkel de voorgeschreven paden.

Zelf vindt hij een comité dat zich over de inhoud van tentoonstellingen buigt, te eng en remmend. Wij denken echter dat hierin een grote mogelijkheid zou zitten. Alhoewel er soms belangrijke dingen tentoongesteld worden, blijft het museumbeleid, eerder amateuristisch en willekeurig. Een werkgroep zou dit kunnen verhelpen door de vele mogelijkheden van dit museum te plaatsen en zich (door deskundigheid) autonoom op te stellen ten opzichte van het gemeentebestuur.

De Heartfield-tentoonstelling bewijst dat er mogelijkheden zijn - dank zij de onwetendheid van het stadsbestuur en onze lieve schepen van cultuur in het bijzonder ? - , voorwaarde is enkel ze systematisch aan te pakken.

'ons museum, das ne winkel'

'Vijftien jaar terug was dat hier allemaal in 't Frans hoor ! Dat was hier een museum van de bourgeoisie, kijk maar !' zegt Crab en hij laat ons een fiche zien met bijna gotische Franse letters. Volgens Crab is dat nu allemaal veranderd. Elke vernissage trekt minstens vierhonderd mensen. Voor de tentoonstelling van Verhaeren, een relatief onbekende kunstenaar, waren er zo'n 14.000 bezoekers.

'Wij zijn hier een winkel geworden' zegt Crab, 'en dat is goed. Iedereen loopt hier zo maar binnen en buiten. Oude madammekes komen hierop de bank zitten.'

De vrienden van het museum hebben hier volgens Crab veel aan gedaan. Deze vereniging telt 1300 leden, geeft jaarlijks een jaarboek uit en om de twee maanden een tijdschriftje. Ze staat ook in voor begeleide bezoeken en heeft bijvoorbeeld onlangs een dag voor de jeugd georganiseerd. Een lovenswaardig initiatief dus. Toch kunnen we ons bij het doorbladeren van hun jaarboek 'Arca Lovaniensis' niet ontdoen van de indruk dat dit samengesteven is door grijze professoren en stropdassistenten. Maar goed een middel tot

demokratisering is er aanwezig met deze 'vrienden van het museum', als dit middel hiervoor nu nog gebruikt wordt, zijn we al een hele stap verder. Wel moet gezegd dat ze het moeten rooien zonder één frank subsidie van onze kunstminnende stad.

De tentoonstelling van John Heartfield loopt van 7 april tot 1 mei.
Openingsuur : van 10 tot 12 en van 2 tot 5.
In de weekends van 10 tot 13 uur.

Kantwerk

Het grote en het kleine kwaad

Twee honderd miljard fiscale fraude in 1978 is een niemendallekje voor onze politiekers; één stikke hasj roken is vreselijk. Het groene Europa ongevraagd volaeten met kernentralles is economische noodzaak; je stembrieven vernemen is uiterst strafbaar. Om 300.000 verkloten maakt men zich niet al te druk; het jeugdalkoholisme is één van de grote kwalen van onze tijd. Pans naar Zafre zenden is humanitair; na tien uur 's avonds op straat uit laten bonst een vrijheidslied zingen noemt men nachtlanzaat en dat is voor onze burgerwader probleem nummer één van de stad Leuven. Als een gynecoloog - met - naam een verdoofde vrouw verkracht, krijgt hij geenade van de koning; als een dronken boer in een café "het" met een schap doet, ontzegt men hem zijn burgerrechten en mag hij als toemantje twee jaar brommen. Je huus uitgezet worden omvulle van een invulweg heet urbanisatie; enkele grammen LSD op zak hebben is misdad. Als één kind per dag op onze wegen overhoop gereden wordt noemt men het de tol der vooruitgang; als de overlevende jongeren hun heil zoeken in café's en discaotanten zijn het dekadenten. Op vrijdag 16 maart om 12 uur stript heeft Agatoliah Van Sima het nodig gevonden 50 politieganten (30 in uniform, 10 in burger, 10 B.O.B.-ers en 3 combi's) af te zenden op café Tribunal op de Oude Markt. De keuze van dit café was zeker niet toevallig, want de wthater van het Tribunal had in een open brief in de Groot-Leuvenaar vrij scherp gerageerd tegen de Oude Markt-acties van fatsoenlijkhedaapostel Van Sima.

Wij vinden het uiterst onfatsoenlijk dat hiervoor 40 flikken ("ook tegen ons goesting") met nachthuik belast worden en dat alle kaffebezoekers een uiterst ongezellig vrijdagnachtuurkje moesten beleven. Foet, zoveel heibel op de anders so ruetti-ge markt.

VOETPADENAKTIE PLATTE-LO

Op zaterdag 17/3 stapten een honderdtal wijkbewoners door de straten in de buurt van de Platte-lo.

Hun eis: doorlopende voetpaden, toepassing van het voetpadenreglement, uitvering van de niet nagekomen belofte en garanties voor de zwakke weggebruikers in heel de wijk.

De wijkgroep Platte-lo beschouwde de brieveschrijverij rond de 'stoepen' zowat uitgedoofd? Ze kozen voor andere actiemiddelen, waarbij ze konden rekenen op de actieve medewerking van nagenoeg alle plaatselijke verenigingen.

Toespraak aan het Kontenpad.
Frans Dumont, lid van de wijkgroep 'Platte-lo' motiveert de actie.

Het Kontenpad: Wat zal het worden?
... en nieuwe racebaan of ... ernstige maatregelen voor voetgangers en fietsers.

... het wachten beu...

Sommige mensen moesten een ommeetje maken.

Werkten actief mee aan de actie: Chris, Jegen, Wendenwijing de Lo, K.A.V., K.V.S., Bejaardenbond, Don Bosco, BGLS, Sokelo en wijkgroep Platte-lo K.V.S. en Davidafonds betuigen hun solidariteit.

Witte voetsporen markeerden de plaatsen waar voetgangers het voetpad moesten verlaten.

Spontane bezetting van de K. Albertlaan.

De eerste symbolische daloverlegging door J. Robbens (B.S.P.) in de K. Albertlaan.

Honden waren beter vertegenwoordigd dan het Schepencollege.

DE GEZINSRAAD VAN LEUVEN

—Ontstaan—

In 1966 werd op initiatief van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen in Kessel-LO een gezinsraad opgericht, die tot doel had de typische noden (van financiële problemen tot verkeersveiligheid) van gezinnen bij de beleidsmensen kenbaar te maken.

In 1969 werd ook in Leuven een gezinsraad opgericht en ook Leuven bleef niet achter zodat er voor de fusie 3 gezinsraden waren in Groot-Leuven.

In maart 1977 werd de stedelijke gezinsraad officieel als adviesraad geïnstalleerd.

—Wie zit er in de gezinsraad?—

- één vertegenwoordiger van iedere sociale en gezinsorganisatie van Groot-Leuven(99)
- afgevaardigden van elke instelling die zich bezighoudt met het "gezin",
- schepen van gezin
- afgevaardigde OCMW
- gecoöpteerde leden (15)

—Doelstellingen—

De burgers van onze stad moeten niet alleen om de zes jaar hun zegje doen bij de verkiezingen maar moeten steeds hun mening en noden kenbaar kunnen maken bij de beleidsmensen en kunnen meebeslissen (inspraak, participatie, beleidsbeïnvloeding). Maar een ernstig advies is niet mogelijk zonder de problemen en noden van de gezinnen in Groot-Leuven grondig bestudeerd te hebben. Hiervoor werden verschillende werkgroepen in het leven geroepen.

—Werkgroepen—

Binnen de gezinsraad bestaan er vier werkgroepen, waarvan de werkgroep kinderopvang en de werkgroep woonomgeving-verkeersveiligheid op dit ogenblik het meest actief zijn.

1° Werkgroep premies stelde een aantal adviezen op om tot een rechtvaardiger verdeling van premies en toelagen te komen (geboorte, tv-distributie,...). De werkgroep gezins- en bejaardenhulp, die een studie maakte van de bestaande voorzieningen, versmolt met deze groep.

2° Werkgroep huisvuilophaling maakte een brosjure over huisvuil (zie open staldeur)

3° Werkgroep Kinderopvang maakte een analyse van de kinderopvang in Leuven. De voornaamste aandachtspunten zijn op dit ogenblik ste aandachtspunten zijn op dit ogenblik de kinderribbe "Graemendonck" en de uitbouw van een TeleDienst voor zieke kinderen.

4° Werkgroep Woonomgeving-verkeersveiligheid werkt actief mee aan de week van het langzaam verkeer en richtte op 27 maart een brief aan het stadsbestuur over "vrijwaring van de woonomgeving".

—Inlichtingen

Sekretariaat : Paula Trappers-Herman, Lodreef 88, 3200 Kessel-Lo tel 254546

NIEUWE ZWEMBADEN ?

In de laatste info-Leuven stonden de openingsuren van de grootleuvense zwembaden vermeld. Er werden er enkele vergeten, die bij regenweer dag en nacht toegankelijk zijn. Het betreft de enorme waterplassen in de martelarenlaan namelijk aan het kruispunt met de St Streuvelsilaan en de Kortestraat. Begin maart zorgde het regenweer er voor abnormate wateroverlast. Aan de Kortestraat liep het bijna de huizen binnen. Waarschijnlijk zijn de afwateringsputten verstopt. Dit kan uiteraard iedereen overkomen - zo ook mijn(neus).

ACV : GEWESTELIJKE STUDIEDAG

Zaterdag 17 maart hield het ACV te Heverlee een gewestraad met als thema "Het christelijk syndicalisme in Groot-Leuven". Een eerste werkgroep besteedde aandacht aan de syndicalisatiegraad op basis van de ledecijfers. Een duidelijke vaststelling hierbij was dat de syndicalisatiegraad van de arbeiders voor Leuven beduidend lager ligt dan het cijfer voor bedienden. In een voorbereidende nota werd er in dat verband op gewezen dat de "stadsmentaliteit" die er in Groot-Leuven is een belangrijke factor is waar rekening mee dient te worden gehouden. Wat het militantekader betreft werd gesteld dat er een ondervertegenwoordiging bestaat van vrouwen en jongeren. Dit heeft tot gevolg dat de indruk ontstaat dat het ACV met verouderde besturen werkt. In het verleden werd gemerkt dat jongeren en vrouwen wel naar een vergadering komen maar dat ze ook snel wegblijven. Daarom moet een werkgroep nagaan op welke manier men best aan rekrutering en begeleiding kan doen. Een derde werkgroep tenslotte besprak de syndicale dienstverlening; deze stelde dat het ACV duidelijk centraal is uitgebouwd wat positief is qua technische mogelijkheden maar het nadeel van verplaatsingen oplevert. Deze 2 factoren moeten tegen elkaar afgewogen worden.

In het meinummer van de stadskrant zal dieper ingegaan worden op de problematiek van de syndicaten in het Leuvense (ACV en ABVV); welke rol en functie zij binnen het gewest verzorgen.

MALEDICTIE WEER EEN BENEFICIET

Vroeger was een benefietavond iets wat een, twee, hoogstens drie keer in het academisch jaar plaatsvond: een concert, waar een meute bekende artiesten gratis optrad ten voordele van de kas van een of andere politieke of sociale groepering. Voor relatief weinig geld zag je een hoop muzikanten bij elkaar, je kon er binnen- en buitenlopen, iets eten en te drinken krijgen,.....en het liep wel's uit tot in de late uurtjes. Kortom, het was gezellig.

Tegenwoordig regent het benefietavonden. Het wordt een echte plaag. We stikken erin. Met alle gevolgen vandien. De bekende artiesten laten het arweten wanneer ze om de haverklap voor niets op de planken moeten en de mindere goden zijn al blij dat ze MOGEN optreden, moeten hen vervangen. De benefietaffiches gaan er bijgevoel minder aantrekkelijk uitzien en het publiek stuurt zijn kat. Bovendien staat er die avond meestal nog iets interessants op de agenda.

De frequentie ligt dus te hoog, goed. Maar ook de organisatie laat te wensen over. De benefietavond voor de Indianen moest bij-

voorbeeld twee keer uitgesteld worden. De derde keer was dan de goeie.. Ook al zouden hier externe factoren de oorzaak zijn, zoiets MAG gewoon NIET. Het publiek liet dan ook niet met zijn voeten leuren, en terecht. Het concert werd een flop. Op de koop toe zullen de Indianen het waarschijnlijk met een tent minder moeten stellen in hun reservaten. Nu, alle gekheid op een stokje, wie is eigenlijk gediend met al die zogenaamde benefietavonden die één voor één floppen?

Er zit dus duidelijk sleet op de veel gebruikte formule. Niet alleen voor het publiek, ook voor de artiesten. Want als die dan al komen opdagen, haspelen ze met bekende kwame spoed hun 'act' af en voor je 't weet zijn ze van de scène verdwenen.

Als het zo blijft verdergaan, wordt een benefiet voor ons al even interessant als een Oberbayernfeest met een tirolerorkest, met dat verschil dat op dergelijke feesten teminste nog iets te vreten valt.

Nu nog maar een wachten op een benefietavond ten voordele van de vorige verliezende benefietavonden. Volgende week, misschien?

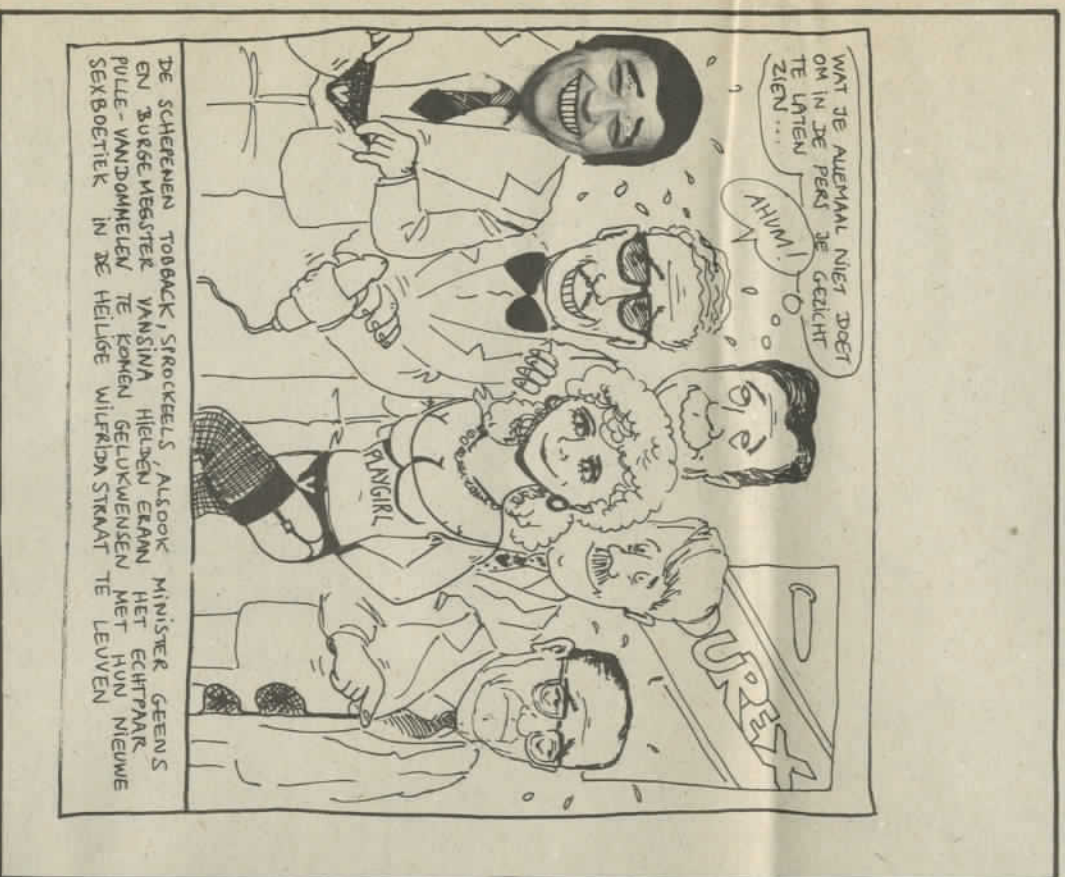
NB: Laat hiermee niets gezegd zijn tegen leuk georganiseerde benefietavonden met een 'gevulde' affiesje. Alleen moeten we daarvoor terug in de jaren.

GOEDE REKENINGEN MAKEN GOEDE VRIENDEN ...

...zei schepen Chops op de gemeenteraad van 19 februari. Hij doet er goed aan deze gevleugelde uitspraak eens ter sprake te brengen bij zijn kollega's-politiekers. Maar maak eerst met mij een kort tochtje in de wonderre wereld van de publiciteit, lezer! Zoals je weet, vallen de reclameblaadjes wekelijks met tonnen in uw brievenbus. Maar merkte je al dat de stapel papier niet zo ontzettend vlug meer aangroeit dan in betere tijden? Inderdaad: Passe-Partout vind je nog, E3 en de Aankondiger ook; om nog een Groot-Leuvenaar te ontmoeten, moet je echter al helemaal onder aan de stapel gaan zoeken. Zulke bladen staan vol van publiciteit, advertenties en aankondigingen van allerlei activiteiten mits betaling door de adverteerders. Zo kunnen deze blaadjes gratis aan huis worden besteld. De veelheid

van initiatieven op dit vlak schept naast natuurlijk concurrentie. Mede daardoor is de Groot-Leuvenaar ter ziele gegaan. Maar er waren andere redenen; zoals de moeilijke economische positie van kleinhandelaars (groot-warenhuizen hebben hun eigen reclameblaadjes), wat besnoeiingen op publiciteit tot gevolg heeft, late betalingen van die publiciteit en in enkele gevallen bleef betaling gewoon uit door faillissement.

Er was nog iets dat de Groot-Leuvenaar dedas omded: voor de verkiezingen van december bestond de G.L. een kleine helft van zijn blad te wijden aan interviews met de grote politiciers uit de omgeving. Afspraken waren: iedere kandidaat-parlementariër kreeg één bladzijde (tarief: 20.000 frank), het interview zou positief zijn zonder dat er leugens instonden. Twee vliegen in één klap dus: publiciteit en informatie. In de veronderstelling dat 'politiciekers hun wereld kennen', had de redacteur van de Groot-Leuvenaar het onnodig gevonden een kontrakt met deze lui af te sluiten. Een duidelijke misrekening! Want sommige heren zweven blijbaar meer in de witte wolven dan het parlementaire nirvana dan te leven met hun beide voeten in de modder. Zij betaalden dus niet of: Kleine zeden in de groot-Leuvense politiek.

WAT JE AUERMAAL NIET DOET OM IN DE PERKS JE GELICHT TE LATEN ZIEN...

AHUM!

DE SCHEPENEN TOBACK, SPROCKELS, ALSOOK EN VURGE MEGSTER, VANSINA HIEGHEU EKANN PULLE-VANDOMMELEN TE KOMEN GELUKWENSEN SEXBOETIEK IN DE HEILIGE WILFRIDA STRAAT TE LEUVEN

MINISTER GEENS EN HET ECHTPAAR MET HUN NIEUWE

willen is kunnen
zei de OnderwijsWinkler en hield het 5 JAAR vol ...
1974 - 1979

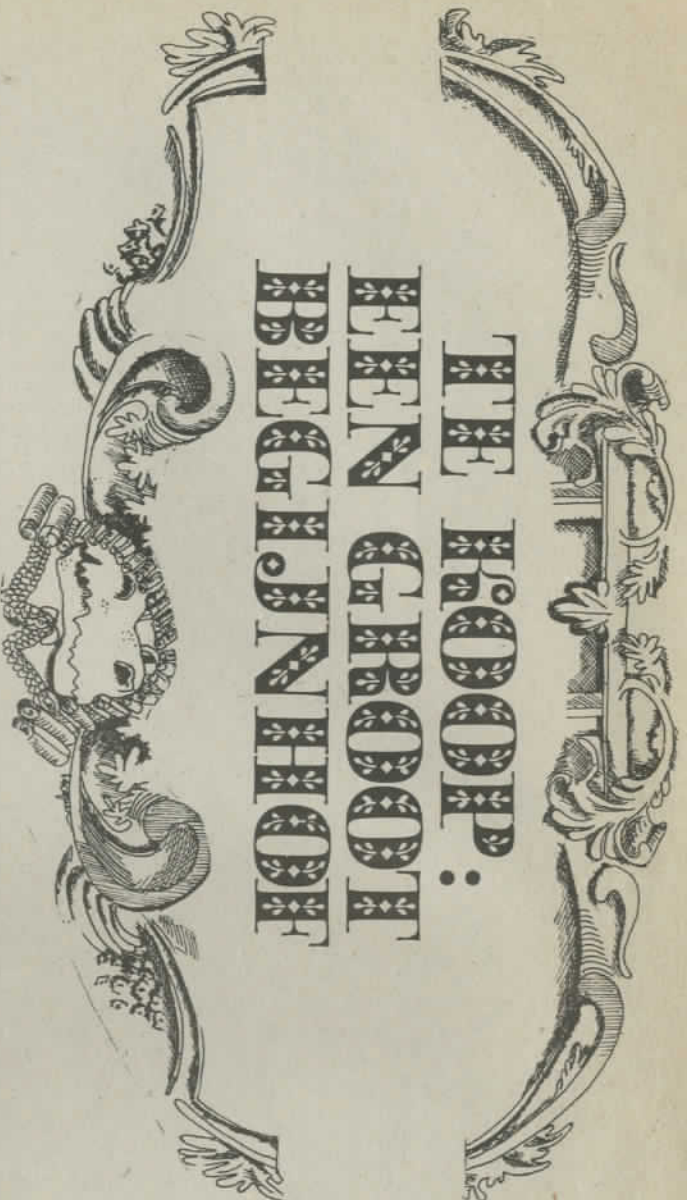
Voor het viere van hun vijf-jarig bestaan had onderwijswinkel Leuven samen met de faculteit Wijsbegeerte en Letteren een vijfdaagse opgezet rond allerlei deel aspecten van de onderrwijsproblematiek. Zo kon men debatavonden volgen over het V.S.O., projectonderwijs en de franse pedagoo Freinet. Verder was een avond gepland over rationalisering van het onder-

wijs, maar dit spektakel kon niet doorgaan omdat ministerie noch vakbonden bereid gevonden werden hun plannen en beslisningen voor een ruimer publiek ter discussie te stellen. Het is blijkaar efficiënter dat deze stof langs allerlei geringemededelingen en dergelijke aan de man gebracht wordt en aan de T.V. kan je gelukkig geen vragen stellen.

Enkele uren voor het paneelgesprek over de eigenheid van katholiek onderrwijs deelde de Guinardstraat (alwaar het nationaal secretariaat van het katholiek onderrwijs gevestigd is) mee dat op dat ogenblik geen specialisten terzake ter beschikking waren. De opgekomen groep leerkrachten kon zich dus rustig op zijn eigen bezinnen op wat eigenlijk eigen is aan dit eigenin-nig onderrwijsnet met zijn eigenaardige gewoonten.

VSO-debat i. TAILON (middelen):
Leuvenerschool ook in het VSO een dwilbak?

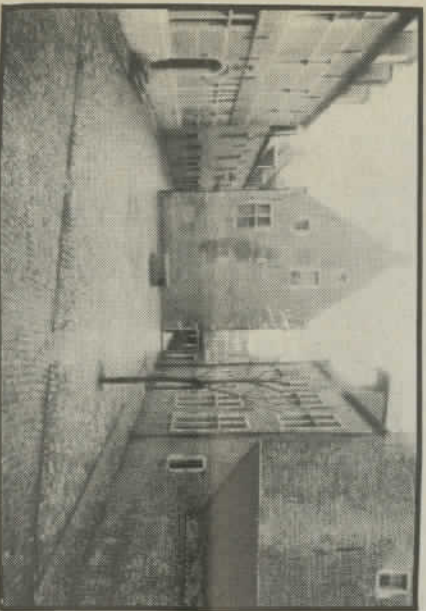

THE ROOP: EEN GROOT BEGIJNHOF

de verkoop

Op de gemeenteraad van 1 februari 1962 werd, na een lange discussie, de verkoop van het groot-begijnhof, samen met de moeragronden aan de Redingenstraat en Ter-vuurse vest, goedgekeurd. Daarmee ging één van de mooiste kunstschatten over in de handen van de Katholieke Universiteit, en verduwen de volksbuurt die er tot dan toe onderdak had gevonden.

Wat bezieldde de gemeenteraad op die gedenkwaardige zitting? Waarom verkochten zij zo'n groot deel van hun woongebied voor een appel en een ei?

Het groot-begijnhof was tot dan eigendom van van de COO, de openbare onderstand (nu OCMW), en huisvestte armere en behoeftige gezinnen. Alle gebouwen verkeerden in een erg slechte staat en stonden op de rand van de verkrotting. Alleen een serieuze opkalfatering kon het begijnhof nog redden, maar dat vraagt natuurlijk nog red-restaurantkosten werden (toen) op 15 miljoen geschat. Het begijnhof was niet geklasseerd, zodat op geld van de staat ook niet gehoopt moest worden. De 800.000,- inkomsten die de COO jaarlijks aan de verhuuring ontving, kon weinig baten, omdat daarvan al zowat 500.000,- moest besteed worden aan dringende herstellingen, en met de overige 300.000,- moesten personeels- en werkingkosten worden gedekt.

Nu had de KUL een bod van 15 miljoen gedaan, met de belofte dat het mooie stukje Leuven helemaal zou hersteld worden. De werkelijke waarde werd door de stad op 750.000 geschat, het zou dus voor de Leuvense stads-kas een voordelige zaak betekenen. De KUL bleek ook akkoord te gaan met andere verkoopvoorwaarden: kerk en kerkhof bleven voorlopig eigendom van de stad, de begijntjes (toen nog 3) mochten gratis blijven wonen tot aan hun dood, ook de pastorie bleef kosteloos ter beschikking van het Bisdom Mechelen.

In de discussie die werd gevoerd in de gemeenteraad, komen we nog andere argumenten tegen.

De Katholieke Universiteit betekent in Leuven niet alleen een bezienwaardigheid, er steekt een helboel geld achter, ze is de werkgever van heel wat Leuvenaars. Het was dan ook van belang te zorgen dat die universiteit binnen de muren van Leuven bleef en niet verhuisde naar Heverlee of andere randgemeenten. De stad moest hier aan tege-

moetkomen, bijvoorbeeld door het Begijnhof te verkopen en er een universitair logeercentrum te laten maken.

Bovendien: in 1961 en 1962 werd Leuven bestuurd door een absolute CVP-meerderheid. De oppositie verweet burgemeester en schepenen, van kadootjes te geven aan katholieke instellingen zoals de KUL, om op die manier zichzelf te verlevigen.

Het enige gemeenteraadslid, dat er aan dacht dat in het groot-begijnhof niet alleen huizen stonden, maar ook mensen woonden, vond het trouwens het beste dat die laatste verhuisden. De krotwoningen waren immers niet leefbaar en de bewoners moesten een minimum aan comfort krijgen.

een verhaal

Het Dijlepaard ging eens praten met twee vroegere bewoners van het groot-begijnhof, om te vragen wat zij allemaal hebben meegemaakt toen de buurt werd verkocht en zij moesten verhuizen.

"We hadden alang 't vermoeden dat er iets op til was. De COO kwam vroeger alle herstellingen doen of stelde daarvoor het materiaal ter beschikking. De jaren dat ze onderhandelden met de universiteit kon men vragen wat men wilde, maar men kreeg niks meer gedaan. Alles wat uitgesteld kon worden waren immers kosten voor de universiteit en profijt voor de stad. Toen ik ging vragen of ze een gevaarlijke bars in de buitenuur wilden komen dichtmetsen, kreeg ik als antwoord: madam, gij hebt meer kinderen dan wij werkmensen.

Ze lieten de huizen maar verder verkrotten, zo erg dat onze schouw instortte boven het bedje van onze kleinste, die er gelukkig ongedeerd onderuit kwam.

In 1962 kregen we dan te horen dat we moesten verhuizen. Wij stonden ondertussen op de wachtlijst voor sociale woningen in Heverlee, en zijn dan ook in het begijnhof blijven wonen tot we in dat andere huis konden.

De stad zorgde wel voor genoeg voorzieningen: er werden gepaste huizen gezocht, met een lage huurprijs. Voor de mensen die konden bewijzen dat ze echt behoeftig waren, betaalde men de verhuis en zelfs de kosten van de inrichting van hun nieuwe woning. Natuurlijk waren sommigen te trots om zo'n 'aalmoes' aan te nemen. Anderen wisten niet dat ze steun konden vragen, en als ze

wat later om vergoedingen kwamen. Kregen ze die niet meer. ("Waarom hebt ge 't niet gevraagd toen ge 't nodig had?")

Het ergste van de zaak lag meer in 't feit dat vele families daar al generaties lang woonden, en nu opeens weg moesten voor professoren en rijke studenten? Sommige mensen, die daar al zeventig of tachtig jaar woonden moesten ook nog verhuizen. Het is spijtig dat zo'n mensen hun laatste jaren daar niet meer mochten slijten, ook al was het er niet comfortabel en vochtig om te wonen."

nog een verhaal

"Ik woonde heel graag in 't groot-begijnhof en zou er nooit uit mezelf weggegaan zijn? Ik ben daar dan ook zolang mogelijk blijven wonen. We verhuisden van het ene huis naar het andere, naargelang waar de restauratiewerken bezig waren, maar er was toch niks aan te doen. In 1970 verlieten we het begijnhof. Ik had geen geld om een appartement van 4000 of 5000 frank de maand te betalen, en ik had acht kinderen dus kon ik niet klein gaan wonen. de Stad heeft me aan een huisje op de sneppenbergholpen, en daar ben ik dan ingetrokken.

Volgens mij is dat helemaal geen vooruitgang. Voor ons is 't hier veel te klein. Al mijn vrienden en kennissen zijn weg. De kinderen kunnen hier niet op straat spelen en je kunt ze hier dan ook niet zo vrij laten. De eigenares van dit huis doet geen herstellingswerken, al twintig jaar lang niet. Er zouden nieuwe vensters en deuren moeten komen maar dat gebeurt niet. En de nummer 12 van 't groot begijnhof, waar ik 't laatst woonde, is nog altijd niet verhuurd. We hadden er negen jaar langer kunnen wonen.

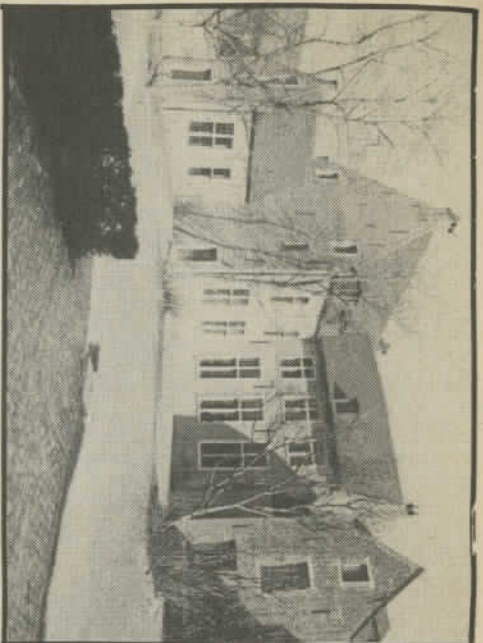
Ik vind ook wel dat de studenten ergens moeten kunnen wonen, maar niet ten koste van de gewone mens. Ik vraag mij af waarom zij die huizen niet herstellen voor de werkmensen. 't Is niet dat er niet genoeg geld is, maar 't geld gaat altijd naar sommigen, en anderen krijgen niets."

hedendaagse geschiedenis

Voor zover we konden nagaan, wordt het groot begijnhof nu vooral bewoond door mensen die in ieder geval niet om de haverklap in geldnood zitten: gastprofessoren, assistenten aan de KUL, buitenlandse studenten met een ruime beurs, mensen die zich kunnen permitteren te gaan wonen waar ze het fijn vinden.

De verkoop en de daaropvolgende restauratie van het groot begijnhof was voor het kunstpatrimonium een erg goede zaak: zo werd ver-

meden dat een belangrijk stuk geschiedenis verloren ging.

MAAR

De gewone mens, die niet het geld had om zijn eigen huisje te restaureren moest wijken voor de dikke portemonnaie van de KUL, en het prestige van de stad. Al werden genoeg materiële voorzieningen getroffen, toch blijft het droevig dat je je huis moet verlaten omdat iemand met meer geld erin wil komen wonen, en je huishaas dat liever heeft. Uit de discussie in de gemeenteraad wordt duidelijk, dat de doorsnee Leuenaar uit

die hoek ook niet veel moet verwachten: er wordt gerekend met harde Franken, en de economische machten, zoals de KUL, krijgen voorrang.

Leuven heeft nog een klein beginhof. De laatste jaren speelt zich daar een gelijkaardige geschiedenis af. Huizen die leeg komen te staan, worden voorlopig niet meer verhuurd. Er wordt aan restauratie gedacht. Zullen ook hier alleen maar rijkelui een onderkomen vinden?

OPENSTALDEUR

marginalen uitgeperst

In het Dillepaard van februari 1979 lezen we een verslag van "de dag der Thuislozen" ingericht door "Olkonde" op 23 januari 1979.

Deze dag bestudeerde o.m.: **HET BEELD DAT PERS RADIO EN T.V. SCHEPPEN VAN DE MARGINALEN.** Daarbij vermeldt het verslag dat ik tijdens het debat voorstelde: "de wetgeving aangaande perscensuur aan te passen. Willy Kuypers kreeg terecht te horen dat zulks niet kan met wetten. Censuur kan enkel als het nadeel kan berokkenen aan personen (deontologische redenen). In een democratie moet informatie gegeven worden."

Tijdens mijn tussenkomst op die dag heb ik gemeld dat de verslagen der rechtbanken in de krant destijds veel eerder ingegeven waren op basis van het "goede voorbeeld te stellen" en de "gepaste straff" toe te dienen. Dat dit element van "ordehandhaving" evolueerde via sensatiezucht naar een klassiek element van dagbladinformatie is voor ieder duidelijk. Uit onze eigen ervaringen met gevangenen kan ik U zeggen dat zij zich werkelijk "dood geschreven" voelen door de pers. Verschillenden onder hen kunnen niet meer terugkeren naar hun oorspronkelijke woonstreek! Deze straf is niet gewild door de rechter.

Het best kan ik mijn uitgangstelling in het debat toelichten met een lezersbrief van de Heer Robrecht Renard uit Kessel-Lo in de "Standaard" van 02.03.1979: "in het assisenverslag 'boets doode vrouw na drie uur helse ruzie' beschrijft u de beschuldigde als volgt: 'hij is gemaakt om grijs, grauw, onbenuilig en anoniem te leven. Gelelijk de vergeten supporter van een gezakte derderangsploeg. Hij heeft een gezicht zo triestig als een uitgedroogd broodje, 's avonds in een verlaten station.'"

Ik ben diep verontwaardigd over dit soort journalistiek. Is het al niet buitensporig genoeg dat de pers in assisenzaken de rechten van de beklagde schaadt door hem met naam te noemen en met een morbiede sensatiezucht hun dossiers tot in alle

details te beschrijven, zodat zij alleszins veroordeeld zijn door de publieke opinie, dank zij een "proces" in de pers met redacteuren als aanklagers, zelfs als zij door de jury worden vrijgesproken? Is het werkelijk nodig dat U het verder drijft en beklagden ook in hun elementaire menselijke waardigheid aantast?"

Zulke berichtgeving is een twijfelachtige informatie en berokkent alleszins nadeel aan de personen! Vandaar dat ik voorstelde om de berichtgeving over dergelijke zaken aan deontologische regels te onderwerpen. Trouwens, in sommige landen zijn dergelijke voorschriften al lang in gebruik. Dat dit alles niets te maken heeft met wat men zou kunnen verstaan onder het woord "censuur", moet voor iedereen toch wel duidelijk zijn.....

Met dank voor de opname,
Hoogachtend

Willy Kuypers, lid van de Kamer

huisvuilbochure

Geachte

In het DILLEPAARD, februari 1979, n°3, pag 9 links onderaan straat aangekondigd dat én de Leuvense Raad voor Ruimtelijke Ordening én de stedelijke Gezinsraad elk over een brochure beschikken (of er aan werken) rond de Huisvuilproblematiek.

Dit is fout! Het WORDT een gezamenlijke uitgave, waarvan de tekst wel al uitgetykt is, maar die nog in pasklare vorm moet gogen worden na het binnenbrengen van foto- en ander aanvullend materiaal.
Datum van verschijnen wordt U meegedeeld.
Graag correctie!

Met vriendelijke groeten,
Paula Trappiers-Herman, secretariats
Leuvense Stedelijke Gezinsraad

ENERGIE ANDERS...

EEN VARENDE TENTOONSTELLING

Van 3 tot en met 8 mei ligt in de Leuvenkom (het eindpunt van de vaart, tegenover de Stelia) het voorlichtingsschip "Energie anders..." gemaerd.

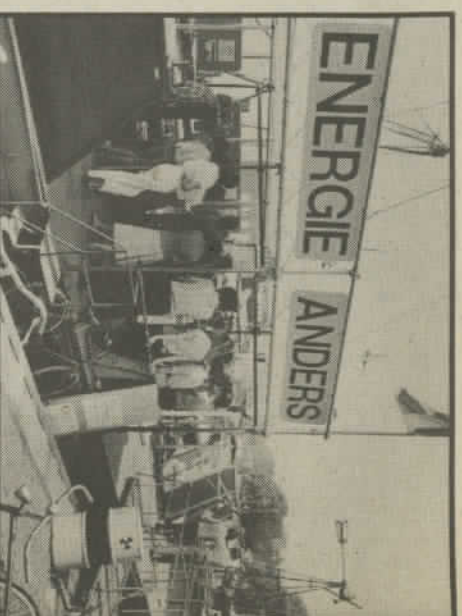
De openingstijden zijn: van 10 uur tot 17 uur (zondag vanaf 11 uur).

Het schip is al een jaar op toer in Nederland en komt nu voor het eerst ook naar België.

Op het dek kan je van dichtbij zonnekollektoren en windmolens bekijken en over alles uitleg vragen. In het ruim is er een documentatiestand en tekstborden over "alternatieve energiebronnen", kernenergie en energiebesparende systemen.

Er is ook een diarreks te zien over de toepassing van zonne-energie en een video-programma over de maatschappelijke aspecten van kernenergie.

De tentoonstelling is vrij toegankelijk voor alle geïnteresseerden.

EEN INFORMATIEAVOND

Ter gelegenheid van deze tentoonstelling is er op 3 mei, om 20 uur een informatieavond over de energieproblematiek in de zaal van Elcker-Ik, Blijde Inkomststr.115.

De avond begint met een diarreks over zonne-energie en andere energievormen, en wordt verzorgd door de Werkgroep Zachte Technologie.

De prijs voor de avond is 30 fr.

PROGRAMMA WEEK VAN HET LANGZAAM VERKEER

LANGZAAM VERKEER-MARKT in STADSPARK
(Wo. 2 - Zo. 6 mei van 10u - 19u)

met:

WILKSTANDS
NEDERLANDSE 'WILS OP WEG'-TENTOONSTELLING
+ VIDEO over: parkeren, woonerven, fietsroutes en verkeersculatie binnenstad.
VIDEOPROGRAMMA 'Langzaam verkeer in Leuven'
STRUKTUURPLAN LEUVEN met voorstellen over verkeersculatieplannen, fietsroutes, openbaar vervoer e.a.
Vraag en klachtenbank.

Tijdens het Weekend: JEUGDATELIER op zondag

DEMONSTRATIE ELEKTRISCHE WAGENS

Tijdens de week: om 12u30 en 19u,
Tijdens het week-end: zo. om 14u en 17u,

FILM: 'De Olmen', 'Requiem voor een stad',
'Voor een leefbare stad'

VOETELING en FIETSELING
(Za. namiddag 5 mei)

Heverlee: PIETSRALEIX met prijzen
org. SITO, Geldenaaksebaan
vertrek: 13u30 Arenbergplein

VOETELING
org. HESO
vertrek: 13u30 Arenbergplein.
aankomst: H.Hart. Terugkeer met bussen.

Kessel-10
Wisele-Wijgmaal: Moet nog uitgewerkt worden

ANIMATIE bij aankomst in stadspark o.m. ganzebord, free-podium, bezoek tentoonstelling, tekennaton.

'EEN DAGJE WOONERF'

(Zo. namiddag vanaf 14u)
Een straat wordt een dag omgebouwd tot woonerf.

- De 'LEUKE LINDENSTRAAT' org. JH. Grams en Chiro Jongens en Meisjes Blauwput.
- De LIGNESTRAAT (Heverlee) org. Chiro Heverlee-centrum en Heso.

KARTOEWEDSTRIJD org. Nieuwsblad, Passen-Partout en Infowinkel

MARTELAARENPLEIN-PRIKKELPROJECT m.m.v. BGGI, Stuurgroep structuurplan en Infowinkel.

TEMA- en DISKUSSIEGROEPEN
uitdiepen van onderwerpen: openbaar vervoer, fietsroutes en verkeersarme wijken
In werkgroepen.

1 MEI: HET FEEST VAN LINKS LEUVEN

De Leuvense gidsenbond maakt in haar jaarverslag een balans van haar activiteiten en stelt haar nieuw programma voor.
De vereniging heeft een semi-officieel gekregen sedert dit jaar. De dienst voor toerisme verzorgt van nu af de praktische regeling van de bezoeken (aanvragen enzovoort), de gidsen blijven wel de begeleiding verzorgen.
De gidsenbond heeft nu ook een voet in het stadhuis (permanentie van 8u30 tot 9 u30 en zorgt er voor dat het stadhuis nu ook tijdens zon- en feestdagen te bekijken is. Op het programma voor dit jaar staan de volgende activiteiten:

- 20 mei: ontstaan van het stadspark (gratis)
: Open deur van Paridaens
- 9- 10 juni: 2 namiddagen naar aanleiding van het jaar van het kind. De kinderen worden rondgeleid in het stadhuis en kunnen vragen stellen aan schepenen, een leuvense sportman, een kunstenaar, een man van het jaar..... (gratis)
- 24 en 27 juni: abdiij van het park
- maandag voor leuven kermiss: grote trip (met autobussen) naar Kessel-Lo. Deze trips kenden tot op heden een ongeloflijk succes.
- 9 en 16 september: bezoek aan abdiij van Keizersberg.

Deze rondleidingen beginnen meestal om 14 u, elk half uur (tot 4 uur) vertrekt een nieuwe groep. De prijs is 40 fr., jongeren van 12 to 18 jaar en 60 - plussers betalen 20 fr en kinderen mogen gratis mee.

Voor meer informatie kan U steeds terecht bij de dienst toerisme op het stadhuis (binnenkort nieuw telefoonnummer 234941, tijdens de normale bureluren).

Het begint in het Leuvense stilaan een goede traditie te worden dat diverse linkse groeperingen beslissen samen iets te organiseren. Een gezamenlijk 1 Mei - feest is daar natuurlijk een van de meest geschikte aanleidingen toe. Als rode draad doorheen de avond zullen een aantal geuigenissen naar voren worden gebracht door mensen die op een of andere manier actief zijn geweest in de strijd tegen de willekeur van de patronen, de werkloosheid, de antisociale regeringspolitiek, de onderdrukking van minderheidsgroepen. (Salik, RBP, Dopkomitee, Dewaelhens, Femsoc, aktiekomitee voor democratische onderwijs....) Tussendoor komt er ook linkse strijdkultuur aan bod met o.a. de Chileense groep Canto Latina, het Leuvens Rood Koor en waarschijnlijk een groep uit de Rock against Racism beweging. De avond wordt dan besloten met een daverende fuif tot in de vroege uurtjes. Naast dit initiatief plant het 1 - mei -

Wo. 2/5 20u: Openbaar vervoer in Leuven m.m.v. MMVB, Dhr Roel de Jong en Structuurplan Leuven. Fietsroutes, een haalbare zaak? met videoprogramma en m.m.v. dhr L. Buclens

Vr. 4/5 20u: Woonerven en verkeersarme woonwijken, hoe kom je er aan? m.m.v. Werkgroep Woonerven Mechelen, KVIV en dhr. W. Kennis

plaats: Vlaamse leerzangen, Boekhandelsstraat 9, Leuven

Afsluiten van de week met
GROOT LANGZAAM VERKEER-DEBAT
(Di. 8 mei 20u. Vlaamse leerzangen, Boekhandelsstraat 9, Leuven)

komitee ook mee op te stappen in de betoging ingericht door de socialistische gemeenschappelijke aktie (SGA) op 1 mei. Ordewoorden daarvoor zullen gezamenlijk overlegd worden met de SGA. Dit feit van samenwerking tussen de verschillende linkse organisaties verdient zeker de nodige aandacht en als het enigszins kan ook navolging. Al wie meer informatie wenst over dit initiatief of wil meehelpen om propaganda te verspreiden kan steeds terecht op telefoon 239692 (vragen naar Erik). Het 1 mei - komitee rekent in ieder geval op jullie solidariteit.

Als feestplaats werd dit jaar de zaal der Hallen uitgekozen en iedereen is welkom op zondagavond 29 april vanaf 20 uur.

NEEM NU EEN ABONNEMENT

OF DOE EEN KADO!
SLECHTS 100 FR.!

Door storting van 100 frank (of meer) op rekeningnummer 001-0596401-24 mag U zich tot de gelukkige abonnees van het Dijlepaard rekenen. U krijgt bovendien de voorbije nummers van dit jaar, zodat U in het bezit komt van de unieke kollektie Dijlepaarden jaargang 2.

